



**Република Србија**  
**ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД**  
**Рев 1194/2015**  
**18.02.2016. године**  
**Београд**

**У ИМЕ НАРОДА**

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Лидије Ђукић и Божидара Вујичића, чланова већа, у парници тужиоца С.С. из Б., чији је пуномоћник М.И., адвокат из Б., против тужених Спортског школског друштва М. из Н., сада непознате адресе, чији је привремени заступник З.Р., адвокат из Н. и Медицинске школе Д.М.Х. из Н., чији је пуномоћник Л.М., адвокат из Н., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 3117/14 од 02.12.2014. године, која је исправљена решењем истог суда Гж 3117/14 од 23.02.2015. године, у седници одржаној 18.02.2016. године, донео је

**ПРЕСУДУ**

**ОДБИЈА СЕ** као неоснована ревизија тужиоца, изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 3117/14 од 02.12.2014. године, која је исправљена решењем истог суда Гж 3117/14 од 23.02.2015. године.

**Образложење**

Пресудом Основног суда у Нишу П 1525/14 од 12.06.2014. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се тужени солидарно обавезу да му на име накнаде штете исплате и то: на име изгубљене добити 6.450.990,00 динара са законском затезном каматом од 07.03.2008. године до исплате; на име уложених средстава за набавку опреме 970.601,00 динар, са затезном каматом од 07.03.2008. године до исплате и на име уложених средстава за изведене грађевинске радове 363.312,40 динара, са затезном каматом од 10.04.2009. године до исплате; ставом другим изреке, обавезан је тужилац да привременом заступнику туженог Спортског школског друштва М. из Н., адвокату З.Р. из Н., плати на име трошкова 205.500,00 динара, у року од 15 дана од пријема пресуде; ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да туженима плати на име парничних трошкова и то: туженом Спортског школског друштва М у Н. 204.000,00 динара и туженој Медицинске школе Д.М. Х. из Н., 549.000,00 динара све у року од 15 дана од пријема пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 3117/14 од 02.12.2014. године, која је исправљена решењем истог суда Гж 3117/14 од 23.02.2015. године, ставом првим изреке одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Нишу П 1525/14 од 12.06.2014. године у ставу првом изреке у делу којим је одлучено о накнади штете због изгубљене добити и накнаде штете на име уложених средстава за набавку опреме; ставом другим изреке, преиначена је пресуда Основног суда у Нишу П 1525/14 од 12.06.2014. године, у ставу првом изреке, у делу којим је одлучено о накнади штете на име уложених средстава за изведене грађевинске радове тако што су обавезани тужени да тужиоцу у року од 15 дана од пријема пресуде солидарно плате 363.312,40 динара, на име накнаде штете за средства уложена у грађевинске радове са затезном каматом која ће се обрачунавати од 12.06.2014. године као дана пресуђења па до исплате; док се захтев за исплату камате на наведени износ за период од 10.04.2009. године до дана пресуђења одбија као неоснован; ставом трећим изреке, преиначена је одлука о трошковима садржана у ставу трећем изреке, којом је тужилац обавезан да туженима накнади трошкове у досуђеним износима, тако што је захтев тужених одбијен. Допунским решењем Апелационог суда у Нишу Гж 3117/14 од 24.02.2015. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена одлука о трошковима поступка садржана у ставу другом изреке пресуде Основног суда у Нишу П 1525/14 од 12.06.2015. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, број 72/11 и 55/14), који се примењује на основу члана 506. став 2. истог закона, Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је са туженом Медицинском школом Д.М. Х. из Н. 05.06.2006. године закључио уговор о пружању услуга исхране. На основу овог уговора тужилац је био у обавези да пружа услуге исхране у школском простору тужене школе који му је уступљен на коришћење, са обавезом да овај простор приведе намени обављањем одређених грађевинско-занатских радова и опремањем одговарајућом опремом како би у овом простору продавао храну и пиће ученицима и професорима. Уговором није предвиђена обавеза плаћања закупнине, утрошка струје, воде и других комуналних обавеза за тужиоца. Овај уговор почео је да се извршава у септембру 2006. године, а престао је да важи 03.03.2008. године, једностраним раскидом од стране тужене школе. Министарство просвете је извршило инспекцијску контроле код тужене школе и констатовало да спорни уговор о пружању услуга исхране није закључен у складу са важећим прописима, јер простор

који је издат у закуп тужиоцу представља својину Републике Србије, а није прибављена сагласност Дирекције за имовину Републике Србије за закључење уговора. Актом Министарства просвете наложено је туженој школи да укине одлуку о уступању простора тужиоцу, као и да раскине све правне послове закључене на основу ове одлуке. Тужилац је био у обавези да опреми теретану коју је требало да користи тужено Спортско школско друштво М. из Н., одређеним спортским справама, што због раскида уговора није учинио. Првостепени суд је утврдио висину материјалне штете коју је потраживао тужилац на основу налаза и мишљења вештака грађевинске и финансијске струке.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, правилан је закључак нижестепених судова да је неоснован захтев тужиоца за накнаду штете због изгубљене користи и накнаду штете на име уложених средстава за набавку опреме.

Чланом 8. став 3. Закона о средствима у својини Републике Србије („Сл. гласник РС“, број 53/95...101/2005), који је био на снази у време закључења уговора од 15.06.2006. године, прописано је да о давању на коришћење, односно у закуп, као и о отказу уговора о давању на коришћење, односно у закуп и стављању хипотеке на непокретности које користе органи територијалних јединица и друге организације из члана 1. тачка 2) овог закона, одлучује орган утврђен законом, односно статутом територијалне јединице и друге организације, уз сагласност Републичке дирекције за имовину Републике Србије. Чланом 8а став 2. истог закона, прописано је да о прибављању и давању на коришћење, односно у закуп, као и о отказу уговора о давању на коришћење, односно у закуп и стављању хипотеке на непокретности које користе јавне службе из члана 1. тачка 2) овог закона, одлучује орган јавне службе утврђен законом, односно Статутом јавне службе, уз сагласност Дирекције, а ставом 4. истог члана прописано је да уговор закључен супротно одредбама овог члана ништав је.

Чланом 103. став 1. Закона о облигационим односима прописано је да уговор који је противан принудним прописима, јавном поретку или добрим обичајима, ништав је ако циљ повређеног правила не упућује на неку другу санкцију или ако закон у одређеном случају не прописује што друго.

Тужена Медицинска школа Д.М. Х. из Ниша је субјект из члана 1. тачка 2) Закона о средствима у својини Републике Србије, тако да је школски простор непокретност које је у својини Републике Србије. Како је тужилац 05.06.2006. године, закључио уговор са туженом школом којим му је уступљен на коришћење ради обављања одређеног посла, уз обавезу да опреми теретану коју је требало да користи тужено Спортско школско друштво М. из Н., то значи да је тужена школа овом непокретношћу располагала противно принудним прописима. Уговор који је тужена школа закључила са тужиоцем морао је да буде закључен уз сагласност Републичке дирекције за имовину Републике Србије, како је то изричито прописано чланом 8. став 3. Закона о средствима у својини Републике Србије. Члан 8а став 4. прописује правну последицу закључења оваквог уговора, а то је његова ништавост.

По оцени Врховног касационог суда, уговор о давању на коришћење непокретности у својини Републике Србије, без сагласности Републичке дирекције за имовину Републике Србије је апсолутно ништав, у смислу члана 103. став 1. Закона о облигационим односима, што значи да не производи правно дејство између уговорних страна. Правна последица апсолутне ништавости уговора значи да овај правни посао не постоји у правном поретку. Свака уговорна страна дужна је, на основу члана 104. став 1. Закона о облигационим односима, да врати другој све што је примила по основу таквог уговора, тако да апсолутно ништав уговор не може да буде основ за потраживање накнаде штете за измаклу корист у смислу члана 189. став 1. Закона о облигационим односима. Осим тога, тужилац није доказао, а у складу са правилом о терету доказивања из члана 228. Закона о парничном поступку, да је опрема коју је прибавио у циљу обављања делатности остала код тужених, тако да је неоснован захтев за накнаду штете у висини уложених средстава за набавку опреме.

Стога су неосновани ревизијски наводи да је побијаном пресудом погрешно примењено материјално право. Приликом одлучивања цењени су и остали ревизијски наводи, али их суд није посебно образлагао, обзиром да нису од утицаја на доношење другачије одлуке.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци на основу члана 414. став 1. Закона о парничном поступку.

**Председник већа-судија  
Весна Поповић,с.р.**